

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlennen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SCHAT, MAG IK JE MIJN SCHAT VOORSTELLEN?

Een dolle komedie in drie bedrijven

door

1880

Johan Deckers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.1085

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *SCHAT, MAG IK JE MIJN SCHAT VOORSTELLEN?* op te voeren moet de naam van auteur *JOHAN DECKERS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1991/0220/066
ISBN- 978- 90-385-01390

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Johan Deckers
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 3 heren)

FRANCINE : 35jv meid bij Dokter Swaenepoel, geeft commentaar op alles wat er zich afspeelt.

GERARD Swaenepoel : 50jv gynecoloog. Is een zeer bekwaam dokter, maar voor de rest is hij saai, droog,... kortom er is geen groter tegenstelling denkbaar dan tussen hem en zijn vrouw.

ANNE : 29j., zijn vrouw. Jong dynamisch, frisse verschijning spontaan....

JEAN-LUC Courtois : 30j., zijn assistent. Don Juan eerste klas, charmant, humoristisch...

EUGENE : 35j. Dameskapper, en dat merk je heel goed, zowel aan zijn kleding, zijn haar (krulletjes), zijn manier van bewegen en praten,

ERNA Depoorter : 30 j. Klein, kort zwart haar, heel bedeesd, klassiek gekleed, grote tegenstelling met Suzanne.

SUZANNE : 29j. Jong, groot, lang blond haar, sportief... (Dit kan ook helemaal anders zijn, als er maar een grote tegenstelling is met Erna Depoorter.)

Verder hoort men nog enkele malen de stem van juffrouw Renier, de secretaresse van dokter Swaenepoel, via de interfoon.

DECOR

Het stuk speelt zich af in de eet- en zitkamer van het echtpaar Swaenepoel. Essentieel voor het stuk zijn dus een eethoek en een zithoek. Dit kan naar eigen keuze geschikt worden. Een voorbeeld van decorzetting: op de voorgrond de zitkamer, bestaande uit een twee- of driezitsbank en twee zetels. Ervoor staat een salontafeltje, waarop een draagbare telefoon en een asbak. Naar achter toe is het decor uitgewerkt in een veranda, met zicht op de tuin. In die veranda staat de eettafel, met vier stoelen errond, zo veel mogelijk naar het publiek gericht. Het achterplan is hoger dan het voorplan, om de zichtbaarheid voor het publiek ideaal te houden. Links is er een met gordijn afgeboorde doorgang naar de voordeur, hall, bibliotheek, trap naar 1° verdieping.... Rechts een deur die via een gang leidt naar de keuken.

TIJDSVERLOOP

EERSTE BEDRIJF : begint op vrijdagavond, dan flash-back naar dinsdag in de vooravond.

TWEEDE BEDRIJF : vrijdagavond

Pauze

DERDE BEDRIJF : vrijdagavond, twee uur later

EERSTE BEDRIJF

FRANCINE : (*Zwart kleed met witte voorschoot. Legt tafelkleed op tafel.*) Zo, dan kunnen we nu beginnen met de tafel te dekken. Maar eerst zou ik misschien beter maar eens naar het eten gaan kijken. (*Wil afgaan, ziet dan de gevulde asbak staan.*) Ah nee, wie heeft er hier nu nog zitten roken? Ik kan zo wel bezig blijven. (*Keert asbak om in haar hand en staat dan verveeld met de as in haar hand. Kijkt aarzelend rond, en strooit het dan vooraan onder het tapijt. Ziet plots het publiek zitten en voelt zich dan ook betrapt. Tot publiek:*) O, zijn jullie daar? Ik wist eigenlijk niet dat jullie hier waren, anders zou ik dat natuurlijk nooit gedaan hebben. Niet dat ik dat anders wel zou doen, het een en ander onder het tapijt gooien... Neenee, zo ben ik niet. 't Is te zeggen, daar toch niet. Hoogstens eens in die hoek daar onder het tapijt, of eens achter die kast daar... Maar ik maak er zeker geen gewoonte van. Mevrouw zou het eens moeten weten. Het huis zou weer eens te klein zijn. (*zucht, zet zich neer in zetel.*) Het is me hier trouwens het weekje geweest: lopen, vliegen, jagen... 'k Voel mijn voeten nu al niet meer. (*Doet schoenen uit en legt voeten op tafel.*) En zeggen dat de avond nog moet beginnen. Ik moet zeggen dat jullie eigenlijk wel een beter ogenblik dan vanavond hadden kunnen uitkiezen om naar hier te komen. Het is hier een echt gekkenhuis. Ja, jullie kunnen toch ook wel begrijpen dat de dokter en mevrouw er op zijn zachtst gezegd allesbehalve rustig bij lopen. Hoe zouden jullie trouwens zelf zijn, indien jullie nu in hun schoenen stonden?

STEM : (*van Juffrouw Renier in interfoon.*) Dokter Swaenepoel?

FRANCINE : (*Loopt naar interfoon.*) De dokter is zich aan het verkleden. Kan ik een boodschap overmaken?

STEM : (*Interfoon.*) Nee, dat kun jij toch niet. Ik zeg het hem straks zelf wel.

FRANCINE : (*Smalend.*) Dat kun jij toch niet. God, dat mens kan zagen.

STEM : (*interfoon.*) Dat heb ik gehoord hoor.

FRANCINE : O, vergeten de knop uit te schakelen. (*Doet het. Tot publiek:*) Dat was juffrouw Renier, de secretaresse van de dokter. Wel, hier werk ik dus, 't is te zeggen: natuurlijk niet hier alleen, maar het ganse huis door. En ik kan je

verzekeren dat ik daar mijn handen meer dan vol aan heb. Je zou het niet toegeven als je er voor staat, maar het is een heel groot huis. Kijk, (*wijst naar links.*) eerst heb je vooraan als je binnenkomt de spreekkamer van de dokter, dan de bureau van juffrouw Renier en daar rechtover dan de wachtzaal. Sommigen onder jullie kennen dat wel, is het niet? Nu, daarachter heb je dan het woongedeelte. De hall met de trap naar boven, ernaast de bibliotheek, dan heb je hier de grote salon, en daar heb je dan nog (*wijst naar rechts*) de gang naar de keuken. Links daarvan heb je nog de kleine salon, en verder nog de achterkeuken. En boven zijn er dan nog zeven slaapkamers, twee badkamers en een strijkkamer. Het is dus duidelijk dat ik hier zeker niet met mijn vingers moet zitten draaien. En als je dan nog mevrouw kent... Weten jullie dat ik de grote salon hier, speciaal voor vanavond, deze week twee maal van onder tot boven onder handen heb genomen, en dat het nog niet goed was voor mevrouw? Ze zei: 'Francine -dat ben ik dus- Francine, als jij vindt dat het hier proper is, dan zou ik toch wel eens willen zien hoe dat het er bij jou thuis uitziet.' 'O, bij mij thuis is alles piekfijn in orde hoor,' zei ik, 'want ik heb tenminste een goede werkvrouw.' Dat was een grapje hoor, want het is mijn man die thuis alles schoonmaakt. En als je dan nog mijn Benny kent, weet je al meer dan genoeg. Nu, dit maar om te zeggen dat ik het hier allesbehalve gemakkelijk heb. Niet dat ik wil klagen hoor, zeker niet; maar ik zeg het toch ook eens graag.

GERARD : (*Op links. Wit hemd. Houdt zijn broek vast.*) Ah Francine, kun je even helpen mijn broek dicht doen, want met de beste wil van de wereld krijg ik deze knoop hier niet dicht.

FRANCINE : Natuurlijk dokter. Laat mij maar eens proberen.

GERARD : Waarom stond mijn vrouw er toch op dat ik speciaal dit kostuum zou aantrekken voor vanavond? Ik heb het verdorie in vijf jaar niet meer aangehad.

FRANCINE : Maar dokter, het is toch maar normaal dat uw vrouw wilt dat u er op uw best uitziet. En zeker op een avond als vanavond mag u toch geen slechte indruk maken.

GERARD : Francine, dat vind ik alles behalve grappig. (*schiet in een lach.*) Francine, je kietelt.

FRANCINE : Excuseer dokter. Maar zo krijg ik die knoop toch ook niet dicht. Maar als

u nu eens uw buik zou intrekken, dan lukt het me misschien wel.

GERARD : Heb ik ook al geprobeerd. Maar als ik mijn buik intrek, komt mijn borstkas omhoog, met het gevolg dat ik dan wel mijn broeksknoop dicht krijg maar het bovenste knoopje van mijn hemd dan weer niet meer.

FRANCINE : Wacht, ik denk dat ik... Ja, ze is dicht. Zo dokter, ziet u er nu niet keurig uit?

(Gerard wil afgaan.)

Wacht eens dokter, moet u nu eens zien, uw broek zit achteraan helemaal onder het stof. Wacht, ik haal vlug de kleeborstel. *(Haalt kleeborstel uit lade.)*

GERARD : O, ik wilde dat deze avond al voorbij was. Indien je wist hoe ik er tegen opzag. Hoe kon mijn vrouw het ook maar in haar hoofd krijgen om zoiets stoms te doen? Zie maar eens tot wat dat dan aanleiding geeft. En zeggen dat ik hier vanavond anders rustig had kunnen zitten met een goed wijntje en het laatste verslag van de Gynaecologische Academie had kunnen doornemen. Er stond juist een heel interessant artikel in: over de perifere antioestrogeenwerking van de hypofysaire gonadotropinen.

FRANCINE : Ik zou ook niet lang twijfelen wat ik liever zou doen vanavond. Zo, dat is dan weer in orde. Zal het zo gaan, dokter?

GERARD : Ja. Dank u Francine. O, nog steeds niets gehoord van mijn assistent, Jean-Luc?

(Francine knikt ontkennend)

Waar zit die kerel toch? Die had hier toch al lang moeten zijn. Wil je mij onmiddellijk roepen als hij hier is?

FRANCINE : Natuurlijk dokter.

(Gerard af links)

(Tot publiek.) Dat was dus dokter Swaenepoel. Ja, het is een raar gezicht om hem eens te zien met zijn kleren aan. Begrijp me nu niet verkeerd: ik bedoel,

als je gewoon bent om hem in een witte schort te zien, dan komt het raar over hem zo eens te zien. Enfin, daaraan zie je dat dokters ook maar mensen zijn. Jullie kennen hem toch, dokter Swaenepoel? Nee?... Maar dat geloof ik niet. Jullie moeten toch minstens al van hem gehoord hebben. Dokter Gerard Swaenepoel, de bekende gynaecoloog van de Maria Middelaarskliniek, daar op het einde van de straat. Hij is heel bekend hier in de stad, en ook ver erbuiten. Hij heeft, ik weet niet hoeveel vrouwen al helpen bevallen. Ik durf erop wedden dat er hier onder jullie ook zitten die bij hem bevallen zijn. Want zoiets vergeet je toch niet gemakkelijk. Je bent pas bevallen, je ligt daar uitgeput te bekomen, overgelukkig dat het voorbij is en het eerste dat de dokter dan zegt is: zo mevrouwtje, er is weer plaats voor de volgende. Mijn moeder zei altijd: zonder Dokter Swaenepoel zouden er hier in de stad veel minder kinderen geweest zijn. Bij manier van spreken natuurlijk. Om maar te zeggen dat hij zo'n drukke praktijk heeft. Naar het schijnt moet je, als je bij hem wilt bevallen, al een jaar voor de bevalling reserveren; anders kom je er gewoonweg niet meer bij. Zo druk heeft hij het. Het laatste jaar heeft hij nu wel een assistent in de kliniek. Dokter Jean-Luc Courtois. Die komt hier ook wel eens. Dat is een charmante jongen, echt waar. Hij is knap, elegant, grappig, maar hij heeft één grote ondeugd: hij ziet alle vrouwen graag. En hoe knapper zij zijn, hoe minder lang het duurt voor dat hij er zijn werk van maakt. Bij mij persoonlijk heeft het nog geen uur geduurd, voor dat hij probeerde om.... Maar ik was dus bezig over dokter Swaenepoel. Wel, naast zijn werk in de kliniek heeft hij dan ook nog zijn privépraktijk. Ja, hij ontvangt hier thuis ook nog patiënten: de dinsdag en de vrijdag van 5 tot 8, en de woensdagmorgen van 8 tot 10. Dan zit de wachtkamer altijd vol. Ja, 't is een heel bekwame dokter, heel bekwam. Maar voor de rest is hij toch maar een grote sukkelaar. Hij kan niets. Hij weet niets. Er is buiten zijn werk maar één iets dat hem nog interesseert; en dat is zijn wijnkelder. Dat is zijn heiligdom. Daar kan hij uren over praten. Ik herinner me nog goed in het begin dat ik hier was, -de dokter was toen zelfs nog niet gehuwd- dat ik toevallig in de kelder moest zijn. Ik zag daar al die bestofte flessen liggen en ik dacht dat ik hem daarmee een plezier zou doen: ik heb daar al die flessen één voor één afgestoft. Een ganse namiddag ben ik daar mee bezig geweest. Maar 's avond, toen hij thuis kwam: razend was hij. 'Waar dat

mijn gedachten waren' en 'als ik zijn dood op mijn geweten wilde' en 'als je aan mijn wijn komt, dan kom je aan mij.' en 'wat zijn gasten wel zouden denken, als hij een propere fles wijn op tafel zette. Ze zouden denken dat het een goedkope tafelwijn was. 'Ik had hem nog nooit zo kwaad gezien. Ik droom er nog wel eens van, als ik een beetje te zwaar gegeten heb. Uiteindelijk heb ik dan enkele malen de stofzak van de stofzuiger daar rondgestrooid over die flessen en zo was het terug zoals voorheen. Jaja, zijn wijn; maar voor de rest: niets. Hij kan nog geen ei bakken, of koffie maken, of een band plakken of zo. Kinderen heeft hij ook niet, maar dat heeft eigenlijk niets met het voorgaande te maken. Hij kan ook niet zoeken, als je het hem niet in zijn handen geeft, vindt hij het niet. Eerlijk gezegd verwondert het me wel een beetje dat hij nog altijd niet gevraagd heeft waar hij zijn schoenen kan vinden. Misschien dat hij voor één keer toch...

GERARD : (*Op achtergrond links*) Francine, waar heb je in godsnaam mijn schoenen neergezet?

FRANCINE : Wat heb ik je gezegd? (*Roept*) Onder het bed, dokter! (*Tot publiek*) Nu zit hij op zijn knieën te foeteren dat hij ze niet vindt. (*Roept*) Aan de andere kant van het bed dokter!... Vindt u ze nu?

GERARD : Ah, ja... En mijn...

FRANCINE : En uw strik ligt op het nachtkastje. (*tot publiek*) Mannen hé, ze zijn allemaal hetzelfde. Nu, ik kijk daar al lang niet meer van op hoor. Bij mijn man is dat net zo: die vindt ook nooit wat hij nodig heeft. Daarom is hij maar met mij getrouwd, zegt hij. Maar zeg, ik hou jullie toch niet bezig: ik bedoel: voor mij moeten jullie daar niet blijven zitten hoor. Ik heb toch mijn werk vanavond. Niet dat jullie per se weg moeten gaan; neenee begrijp me niet verkeerd. Maar jullie hoeven jullie zeker niet voor mij verplicht voelen om daar te blijven zitten. Zeker niet. Als jullie nog iets te doen hebben vanavond, of jullie willen nog ergens heen: een goed toneelstuk of zo, ga gerust hoor. Jullie moeten naar mij niet kijken.

ANNE : (*Op links.*) Francine, wil je even... Is de tafel nu nog steeds niet gedekt? Straks zijn onze gasten hier en sta jij hier nog rond te draaien.

FRANCINE : Ik heb er net het tafelkleed opgelegd, mevrouw en nu ging ik...

ANNE : Jaja, maar wil je me nu eerst even helpen met de rits van mijn jurk? Ik denk dat

ze klem zit.

FRANCINE : Ja, mevrouw. (*Doet het.*)

ANNE : O, zou je geloven dat ik blij zal zijn als deze avond zal voorbij zijn? Als mijn man maar niet zo stom geweest was, zou dit allemaal niet nodig geweest zijn. Waar zal dit eindigen? En zeggen dat ik hier deze avond anders rustig naar de nieuwste CD van Pavarotti zou kunnen hebben zitten luisteren met een goede fles wijn uit de kelder van mijn man.

FRANCINE : O, ik zou ook wel weten wat ik vanavond liever had willen doen, mevrouw. Zo, ik geloof dat ze.. Ja, ze is dicht.

ANNE : Dan ga ik me nu vlug wat maquilleren. En in godsnaam Francine, dek nu eerst die tafel. (*Af links.*)

FRANCINE : Ja mevrouw. (*Als Anne af is:*) Dat is nu mevrouw van de dokter. Ja, ze is wel heel wat jonger dan de dokter. Dat komt zo: zij was vroeger de secretaresse van de dokter, die zelf lang vrijgezel gebleven is. Nu, om een lang verhaal kort te maken: ze zag haar kans, en bleef 's avonds na haar werk, in plaats van naar huis te gaan, nog wat zitten praten met de dokter. Jullie weten ook wel hoe dat gaat. Ze dacht waarschijnlijk: beter dat ik nu wat blijf zitten, dan dat ik later blijf zitten. Maar ja, ze verschillen toch wel twintig jaar. En dat geeft soms wel eens problemen, want de dokter is door zijn werk al niet veel thuis, en als hij dan al eens een avond of een weekend toch thuis is, zit hij dan nog voortdurend met zijn neus in de boeken. Terwijl mevrouw, hoe moet ik het zeggen... Wel, ze is jong en ze wil nog wel eens wat... En zo waait dat hier soms wel eens een beetje, om maar niet te zeggen dat er hier af en toe eens zware storm is. Want mevrouw is op zijn zachtst gezegd nogal opvliegend. Je zou al een kleine winkel kunnen beginnen met al de serviezen en vazen die hier al gesneuveld zijn. Maar ik moet het eerlijk zeggen dat ik toch nooit verwacht had dat het zover zou komen; dat mevrouw en de dokter hier vanavond elk met hun.... Maar wacht eens, ik sta hier maar te praten en te praten, maar jullie weten eigenlijk nog altijd niet waarover het juist gaat; wat er hier vanavond eigenlijk staat te gebeuren. Wel, het is eigenlijk een lang verhaal, maar voor zover ik weet is alles dinsdag laatst in de vooravond begonnen. Mevrouw was de ganse namiddag gaan winkelen met Sofie, haar beste vriendin, en zo rond zes uur... (*Kijkt op uurwerk.*) Hemeltje, is het al zo laat? Ik moet dringend naar de

keuken, anders wordt dat daar een ramp. (*Af rechts.*)

Dinsdagavond.

(De overgang van vrijdagavond naar dinsdagavond kan eventueel door het doven van de lichten aangetoond worden. Alle acteurs/actrices dragen ook andere kleren.)

ANNE : (*Achtergrond links:*) Francine! Francine!....

FRANCINE : (*Achtergrond.*) Ik ben boven, mevrouw.

ANNE : Francine, ik ben thuis. Wil je eerst even de auto leeg halen?

FRANCINE : Ja mevrouw, ik kom.

ANNE : (*Op, bepaakt met zakken nieuwe kleren, schoenen enz.. Legt alles neer in zetels en op tafeltje.*) Ooh, wat een dag. Ik ben kapot. (*Loopt naar drankkast en schenkt zich een sherry in. Drinkt. Laat zich dan in zetel neervallen, schoenen uit, voeten op tafel.*) Waarom wil iedereen net op de dag dat ik ga winkelen, ook gaan winkelen? Je zou toch denken dat op een doordeweekse dinsdagnamiddag iedereen aan het werk is, maar nee hoor. Allemaal de stad in. Ik denk dat ik straks maar eens een lekker schuimbad neem en dan eens vroeg onder de wol kruip. Morgen is er dan die cocktailparty van de Rotaryclub....

FRANCINE : (*Op links.*) Zo mevrouw, de auto is leeg. Ik heb alles beneden aan de trap gezet, ik breng het dan straks wel naar uw kamer. Heeft u prettig gewinkeld?

ANNE : O, ik heb enkele prachtige dingetjes gekocht, hier moet je eens kijken. Wat vindt je van deze schoentjes? Zullen goed staan bij mijn groen mantelpakje. En kijk, dit heb ik gekocht voor die cocktailparty morgenavond van de Rotaryclub. En dit hier, wel dit heb ik zo maar gekocht. Niet dat ik het zo erg mooi vind, maar ik was gaan schuilen in een boetiekje voor die regenvlaag deze namiddag en ik kon toch niet buiten gaan zonder daar ook iets te kopen.

FRANCINE : Ik vind het nochtans prachtig mevrouw. Het is toch jammer dat ik zo iets nooit kan dragen.

ANNE : En waarom zou jij zo iets nooit kunnen dragen? Je bent nu toch ook nog niet zo oud.

FRANCINE : Nee, dat is het niet, maar ik ben daarvoor te dik.

ANNE : Jij dik? Francine toch, jij bent helemaal niet te dik.

FRANCINE : Toch wel mevrouw. En het is allemaal hier dat het zit. (Slaat met handen op achterwerk.) Wat ik allemaal al niet geprobeerd heb om daar vanaf te geraken: alle mogelijke en onmogelijke diëten: bananendieet, wisseldieet, platte kaasdieet, wortelsapdieet, selderdieet... Je kunt het zo gek niet noemen, of ik heb er een dieet van gedaan. En wat is het resultaat? Geen grammetje eraf, en mijn man verschrikkelijk kwaad, omdat hij dat allemaal moest mee-eten. Ja, ik kon toch geen potje apart koken voor hem. En nu ben ik bezig aan een dieet van bruin brood. Maar ik denk ook niet dat dit iets zal geven.

ANNE : Misschien eet je wel niet genoeg van dat bruin brood.

FRANCINE : Zou je denken? En heeft uw vriendin ook iets gevonden dat haar beviel?

ANNE : Nee, maar ze is ook niet lang mee geweest. Ze had om vier uur een afspraak met haar kapper.

FRANCINE : O, moest haar haar een beurt krijgen?

ANNE : Dat vroeg ik haar ook. En weet je wat ze antwoordde?

FRANCINE : Nee.

ANNE : Ze zei: en niet alleen mijn haar. (*Knipoog*) Begrijp je? (*Ziet dat Francine het niet snapt.*) Toe Francine, is dat nu zo moeilijk? Sofie heeft een verhouding met haar kapper.

FRANCINE : Nee toch?

ANNE : Toch wel, en je kunt nooit raden met wie. Eugène.

FRANCINE : Eugène? U bedoelt toch nooit Eugène uit het kapsalon in de Langestraat?

ANNE : Ja, die is het.

FRANCINE : Ik heb eerlijk gezegd altijd gedacht dat die voor de andere kant was, als je hem zo zag voorbijkomen met zijn handtasje.

ANNE : Ja, ik begrijp ook niet wat zij in zo iemand ziet. Ik mag er niet aan denken dat ik met zo iemand... En zeggen dat hij tot vorig jaar nog een gewone kapper was, zoals er zoveel zijn. Dat hij dan plots zijn haar in krullekes legt, op zijn venster: 'Eugène hairstylist' laat schilderen, een roze schort aantrekt en plots 800 frank meer vraagt voor een permanent... En het ergste van al is dat Sofie beweert dat, sedert ze die verhouding heeft met hem, de verstandhouding met haar man nog nooit zo goed is geweest.

FRANCINE : Weet haar man daar dan van?

ANNE : Nee, maar haar man werkt ook van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, en als hij dan doodvermoeid zijn bed induikt, wil zij dat hij eerst nog zijn echtelijke plichten vervult.

FRANCINE : Zijn echtelijke plichten?

ANNE : Ja. Je weet toch wel wat dat wil zeggen. Ik bedoel: je bent toch ook gehuwd, en ik vermoed dat jouw man toch ook wel eens...

FRANCINE : O, dat... Elke avond.

ANNE : Elke avond?

FRANCINE : Ja. Elke avond. En in het weekend 's middags en 's avonds.

ANNE : Hoor ik het goed dat jouw man elke avond...

FRANCINE : ... De afwas doet. Natuurlijk.

ANNE : Jaja. Maar ik heb het wel over andere echtelijke plichten.

FRANCINE : Andere... (*Denkt na*) O, u bedoelt die echtelijke plichten, waarbij ik steeds in slaap val?

ANNE : Dat kan zijn. Nu, om een lang verhaal kort te maken: dat valt dus niet altijd in goede aarde, dat Sofies man zich 's avonds nog moet inspannen. Maar nu ze die verhouding met Eugène heeft, moet hij zich 's avonds zo niet meer uitsloven en kan hij onmiddellijk in slaap vallen. En zo zijn ze alle twee tevreden.

FRANCINE : Zozo. Als het voor u goed is mevrouw, zal ik dan nu uw aankopen naar boven brengen. (*Af links*)

ANNE : Ik loop wel even met je mee. (*Af links. Neemt enkele zakken mee*)

(*Gerard op links. Met dossier, in witte schort. Zet zich in zetel en kijkt papieren in.*)

(*Op. Loopt naar zetel waar ze kleren heeft achter gelaten. Ziet dan Gerard zitten*) Hallo schat, ik ben terug thuis. (*geen reactie*) Ik zei schat, ik ben terug thuis.

GERARD : (*Van achter zijn dossier*) O, ben je weggeweest?

ANNE : Jij luistert ook nooit als ik iets zeg. Ik heb je deze middag aan tafel toch gezegd dat ik deze middag ging winkelen met Sofie. (*Ziet geen reactie hij Gerard.*) Hoor je wat ik zeg?

GERARD : (*Zonder opkijken*) Mmmm.

ANNE : Nee schat, je hoort niet wat ik zeg. Je hoort nooit wat ik zeg. Ik durf wedden dat het jou zelfs helemaal niet interesseert wat ik doe.

GERARD : Toch wel.

ANNE : *(Na een pauze)* Kijk eens wat ik gekocht heb voor die cocktailparty morgenavond. Vindt je het mooi?

GERARD : *(Zonder opkijken.)* Mmmmm.

ANNE : *(Houdt kleding ondersteboven.)* Heel mooi?

GERARD : *(zonder opkijken)* Ja, het staat je prachtig.

ANNE : *(Na een pauze)* O, ik verheug me er nu al op. Zul je eraan denken om morgenavond niet te laat thuis te komen, schat?

GERARD : Morgenavond? Waarvoor?

ANNE : We gaan toch naar die cocktailparty van de Rotaryclub.

GERARD : O, dat. Sorry schat, ik heb het je deze week waarschijnlijk vergeten zeggen, maar ik heb morgenavond dienst. Ja, Jean-Luc wilde voor enkele dagen naar een congres in Londen, dus heb ik zijn dienst maar overgenomen.

ANNE : *(zakt neer in zetel)* O nee, zeg dat het niet waar is. En ik had er mij al zo op verheugd. Weet je dat het al meer dan drie jaar geleden is dat wij nog eens samen uit zijn geweest?

GERARD : Ga maar alleen.

ANNE : Ga maar alleen, ga maar alleen, ben ik daarvoor met jou gehuwd? Om altijd overal alleen naar toe te gaan? Het is altijd hetzelfde met jou. Telkens als er iets is, moet je werken.

GERARD : Daar kan ik nu ook niets aan doen. Dokter zijn is nu eenmaal geen vak van negen tot vijf. Dokter zijn, dat is een roeping.

ANNE : Een roeping. Waarom hoor je mij dan nooit eens roepen? Maar nee, altijd maar werken. En als je dan al eens niet moet werken, is er altijd wel iemand in wiens plaats je moet gaan werken. Kun je dan nooit eens weigeren? Ik durf wedden dat als de portier van het ziekenhuis zou vragen om hem eens te vervangen, dat je het ook zou doen. Is dat nu echt zoveel gevraagd om eens wat vroeger thuis te zijn? Dat we nog wat tijd voor ons beiden hebben?

GERARD : Maar schat, denk je dat dat zo gemakkelijk gaat? Ik kan toch moeilijk midden in een bevalling zeggen: 'zo mevrouwetje, het is vijf uur, ik ga nu naar huis. Houdt u dit maar even vol, morgen om negen uur ben ik er terug.

ANNE : Jij weet best wat ik bedoel, trouwens je hebt nu toch een assistent.

GERARD : Maar die is nog jong, die moet nog veel leren. Ik kan die nog niet alles laten doen.

ANNE : Waarom kunnen wij nooit eens zoals andere koppels samen een avondje uit, naar een film of eens een lekker etentje, of eens een weekendje er tussenuit??

GERARD : Maar schat, we zijn in het voorjaar nog maar op reis naar Parijs geweest.

ANNE : Twee dagen naar Parijs voor een congres, noem jij dat een reis? En van Parijs hebben we dan nog niets gezien. Want we zijn die twee dagen niet buiten ons hotel geweest.

GERARD : Maar we hebben daar toch wel heerlijk gegeten.

ANNE : Dacht jij werkelijk dat ik na die vreselijke film over al die bloederige miskramen ook nog maar één hap door mijn keel kon krijgen? Weet je wat het grote verschil is tussen jou en mij? Wel ik ben een vrouw...

GERARD : En ik ben een man. Ja, sorry schat, maar zelfs ik kan daar niets aan veranderen.

ANNE : Ja, jij bent een man, maar wel één die van 's morgens vroeg tot 's avonds laat bezig is. En ik ben een vrouw die gans die tijd alleen achter blijft. Ik begrijp echt wel dat je heel veel werk hebt, maar ik geloof toch niet dat ik zo veeleisend ben. Al wat ik van je wil is een beetje aandacht en genegenheid, een beetje warmte.

GERARD : Een beetje warmte? Maar schat, er staan boven op de slaapkamer een kast vol met jassen; als je koud hebt...

ANNE : (*Kwaad*) Weet je wat het grote probleem is met jou? Jij ziet alleen maar jezelf en je werk. Dat is alles wat er telt voor jou. Maar wie ik ben of wat ik doe, interesseert je geen bal. Ik heb het al gezegd dat jij er niet het minste idee van hebt hoe ik mijn dagen doorbreng, wat ik doe of met wie ik omga. Ik zou er hier verdorie een minnaar kunnen op nahouden zonder dat jij er ooit iets zou van merken.

GERARD : Heb jij gedronken? Kom kom schat, laat me niet lachen. Jij een minnaar? Dat zou jij toch niet doen. Trouwens, wie zou dat dan wel zijn? De postbode misschien? Of de bakker? Of de melkboer? Ik hoop dan op zijn minst dat hij het voorbeeld van zijn melk heeft opgevolgd en zich ook eerst heeft laten steriliseren. (*Lacht met zijn eigen grap*)

STEM : *(van juffrouw Renier via interfoon)* Dokter, kunt u even komen voor mevrouw Peters? Ze wil u nog even spreken.

GERARD : *(Loopt naar interfoon)* Oké Juffrouw Renier, ik kom onmiddellijk. Sorry schat, maar ik moet even naar mijn spreekkamer. *(Af links)*

ANNE : *(Die tijdens het vorige gesprek stilletjesaan tot het kookpunt is genaderd)* Hoe is het mogelijk? Mannen. Mannen. Ze kunnen toch zo verdomd... zo verdomd mannelijk zijn. Denken zij werkelijk dat wij enkel maar dienen om hier te zitten als deel van de meubels?...

(Francine op links tijdens deze monoloog. Als ze ziet dat Anne kwaad is en druk gesticuleert, kan ze nog net een vaas in bescherming nemen, voor Anne hem omgooit. Met die vaas af rechts)

... Waarom denkt hij wel dat ik met hem gehuwd ben. Omdat ik van hem liefde en genegenheid verlang. En ook wel een beetje voor zijn geld natuurlijk. Maar als ik dat niet vind bij hem, dan zal ik het wel bij een ander vinden. Wat zegt hij? Dat zou jij niet doen. We zullen hem eens laten zien dat ik dat wel zou doen. En het zal nog niet lang duren ook. *(Neemt telefoon en drukt nummer.)* Ah Sofie,... Ja, ik weet dat je nu bezig bent, maar ik zou je een gunst willen vragen... Ja, wel om Eugène gaat het hem juist... Wat is hij aan het doen met zijn grote teen?... Wel ik zei dus dat het hem om Eugène ging: zou ik hem vrijdagavond even mogen lenen, even mogen gebruiken?... Ik heb nu echt geen tijd om het allemaal uit te leggen, maar het is van heel groot belang voor mij... O, Sofie, je bent een schat... Ja, ik beloof je dat ik hem onbeschadigd aan jou terug bezorg... Ja, ik laat je nu maar vlug over aan hem, want ik hoor dat hij ongeduldig wordt. Daaag, en nogmaals bedankt. *(Legt hoorn neer)* Zo, dat is dan geregeld. *(Zucht diep)* En nu een sherry, daar ben ik wel aan toe. *(Schenkt zich een sherry in. Zet zich neer)* Wat denkt hij wel?

GERARD : *(Op links)* Zo, dat is dan ook in orde. *(Zet zich neer en kijkt terug in dossier)*

ANNE : *(Zeemzoet)* Schat, weet jij nog waarover wij het daarnet hadden?

GERARD : Euh daarnet? Tja, euh, had dat niet iets met de bakker te maken? Of met de melkboer? Ik kan het me nu niet zo precies meer herinneren; zal wel van niet veel belang geweest zijn. *(Kijkt terug in dossier)*

ANNE : *(Trekt zijn dossier weg)* Het ging erover dat jij niet wist wat ik overdag deed, en dat ik gemakkelijk, zonder dat jij er ooit iets zou van merken, er een minnaar zou kunnen op na houden.

GERARD : Kom schat, dat grapje heeft nu lang genoeg geduurd. Was er verder eigenlijk nog iets, anders zou ik graag verder gaan met lezen. Ik had dit graag nog doorgenomen tegen morgen.

ANNE : Ja, er is nog iets. Ik moet je bekennen dat ik wel degelijk een minnaar heb.

GERARD : Wat? Jij een minnaar? Maar... *(Loopt naar haar toe)* Wie is het?

ANNE : Hij heet Eugène.

GERARD : Eugène? Wie is die man? Ken ik hem?

ANNE : Hij is mijn kapper. En ik denk niet dat je hem kent. Maar dat zal niet lang meer duren, want ik heb hem uitgenodigd om vrijdagavond hier te komen eten. En als je me nu wilt verontschuldigen; dan ga ik een bad nemen. *(Aflinks)*

GERARD : *(Blijft een ogenblik versuft staan)* Goed. Dat is het dan. Dat moest er nog bijkomen. Mijn vrouw bedriegt me. Met een andere man. Achter mijn rug ligt zij op de hare. Waarom doet zij nu zoiets? Mag zij niet alles hebben wat ze wil? Mag zij niet doen en laten wat ze wil? Mag zij niet gaan en keren wanneer ze wil? Zie, dat begrijp ik nu niet, waarom zij dan zoiets doet. En we hebben drie maanden geleden nog maar gevrijd, dus daar kan het toch ook niet aan liggen. Waarom doet ze het dan? Is het uit verveling misschien? Dat ze dan een hond of een kat neemt, maar nee... Vrouwen, vrouwen, ze kunnen toch zo verdomd... Zo verdomd vreselijk zijn. Ik zal het wel nooit helemaal begrijpen. Goed, ze bedriegt me dus. Tot daar aan toe. Maar dan kan ze dat toch op zijn minst met een beetje klasse doen. Dat ze dan in godsnaam een apotheker neemt, of een ingenieur of zo; maar een coiffeur verdorie... Als zij maar niet denkt dat ik hier vrijdagavond samen met die paljas aan tafel zal zitten. Dat ik mij hier zal laten belachelijk maken... Daar moet zij maar niet op rekenen. Trouwens heel dat zaakje moet zo vlug mogelijk gedaan zijn. Zij moet daar onmiddellijk mee stoppen. Wat is dat nu? Maar hoe krijg ik dit van haar gedaan? Praten zal zeker niet volstaan, integendeel, daarvoor ken ik haar veel te goed. Dat zal juist het omgekeerde effect geven. Nee, we moeten dat heel verstandig aanpakken, want anders... Maar natuurlijk. Dat is het. We moeten de vijand verslaan met zijn eigen wapens. Ik zal vrijdagavond hier wel degelijk

zijn. Maar niet alleen. Ik breng mijn minnares mee. Dan zal ze wel vlug inzien hoe belachelijk dat dat hele gedoe is. Ja, zij een minnaar, ik een minnares. Eerlijk is eerlijk. Zo simpel is dat. Alhoewel simpel... Wie zou er vrijdagavond nog kunnen doorgaan voor mijn minnares?... *(Vingerknip)* Mijn assistent Jean-Luc. Die kent genoeg vrouwen. Ik heb hem al genoeg geholpen, nu kan hij mij eens uit de nood helpen. *(Neemt telefoon en vormt nummer.)* Ah, u spreekt hier met dokter Swaenepoel. Kunt u me onmiddellijk doorverbinden met de afdeling gynaecologie? Ja, ik wacht wel... Ja, hier dokter Swaenepoel... Kan ik dokter Courtois spreken? Het is heel dringend... Ah Jean-Luc, luister eens: ik wil dat je dadelijk hierheen komt... Het kan me niet schelen dat je middenin een bevalling zit, laat onmiddellijk alles vallen en kom hierheen. Het is een noodgeval. *(Legt hoorn neer.)* Zo, nu eerst even kijken of er nog wat te eten valt in de keuken. *(Af rechts)*

(Francine op rechts met vaas, die ze terug op zijn plaats zet. Deurbel. Francine af links)

JEAN-LUC : *(In achtergrond links)* Laat maar Francine, ik vind het wel. Dokter! *(op in groene operatiekleden. In paniek, zoekt)* Dokter Swaenepoel? Hallo, dokter Swaenepoel!

GERARD : *(op rechts)* Ha, Jean-Luc, hoe is het ermee?

JEAN-LUC : Met mij goed hoor, maar met u?

GERARD : Met mij is alles in orde.

JEAN-LUC : En uw vrouw? Is er met haar dan iets...?

GERARD : Nee, die is ook prima, voor zover ik weet.

JEAN-LUC : Val nu omver, u belt me op dat er hier een spoedgeval is. Ik laat alles vallen en vlieg hierheen en dan blijkt er helemaal niets aan de hand te zijn.

GERARD : Rustig, Jean-Luc, rustig. Vooruit, ga daar eens zitten en vertel eens: hoe is het op de dienst?

JEAN-LUC : *(Zet zich neer)* Een echte heksenketel. Ben ik blij dat ik er morgen voor enkele dagjes tussenuit kan. U weet toch dat alles vol ligt. Toen u belde, zat ik dus midden in een bevalling, er liggen er nog twee in de arbeidskamers. En in de badkamer ligt er ook nog iemand.